

ת"פ 25249/04/16 - אליהו יוסף טאובר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 25249-04-16 מדינת ישראל נ' טאובר
תיק חיצוני: 221732/2013

בפני כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
מבקש אליהו יוסף טאובר ע"י ב"כ עו"ד שי לוי
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ענבל פרץ מלשכת תביעות
משיבה נתניה

החלטה

1. בפניי בקשה לביטול כתב אישום מחמת שיהיו בהגשתו וזאת מן הטעם של הגנה מן הצדק. לחלופין, נטען כי יש לבטל את כתב האישום מחמת ההגנה של "זוטי דברים".

2. כתב האישום, אשר הוגש בתאריך 13.4.16, מייחס לנאשם עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בהתאם לנטען בכתב האישום, בתאריך 22.5.13, על רקע ויכוח שנתגלע בין הנאשם לבין לקוח שסרב לשלם את הסכום שנדרש ממנו בעבור תיקון רכב, היכה הנאשם את המתלונן באגרופו בפניו וגרם לו לשברים באפו, לדימום ולאדמומיות באזור העין. המתלונן נזקק לטיפול רפואי.

טענות המבקש-

3. לשיטת ההגנה, מדובר במקרה בו פרק הזמן שחלף מאז פתיחת החקירה ועד להגשת כתב האישום מצדיק ביטולו של כתב האישום. צוין כי בתאריך 20.3.14 הוחלט לסגור את התיק כנגד הנאשם מחוסר עניין לציבור והודעה על כך נשלחה לנאשם. בעקבות ערר שהוגש על החלטת הסגירה, חודשה החקירה בשנת 2015, באופן שגרם לאובדן של חלק מן הראיות הנוגעות לעניין ולקושי בגביית עדויות רלוונטיות. ההליך המתואר יקשה על הנאשם להתגונן מפני האשמה המיוחסת לו. עוד נטען, כי נסיבות העבירות המתוארות מהוות "זוטי דברים".

טענות המשיבה-

4. המשיבה מתנגדת לבקשה. בתגובתה לבקשה טענה המאשימה כי המקרה שבנדון אינו עומד במבחנים שנקבעו בפסיקה ל"זוטי דברים", בעיקר שעה שמדובר בעבירת פשע, שעניינה תקיפת אדם מבוגר תוך גרימת שברים מרובים באפו. אין מדובר במעשה קל ערך והאינטרס הציבורי מחייב הוקעתו. באשר לשיהיו שנגרם בהגשת כתב האישום, נטען כי מדובר בשיקול רלוונטי לעניין העונש אך נוכח חומרת העבירה אין בו כדי להוביל לביטול כתב האישום. עוד נטען, כי טענות מקדמיות מן הסוג בו עסקינן צריכות היו להיטען בהזדמנות הראשונה ולא בפתח ישיבת ההוכחות.

דין והכרעה-

5. העבירה המיוחסת לנאשם הנה מסוג פשע, ונעברה לפי הנטען כלפי אדם מבוגר, תוך גרימת חבלה חמורה, בדמות שברים באפו של המתלונן ודימומים. בהתאם לעובדות כתב האישום, כתוצאה ממעשי הנאשם נזקק המתלונן לטיפול רפואי. נסיבות אלו וודאי אינן קלות ערך, יש אינטרס ציבורי ברור באכיפה ולפיכך אין כל בסיס לתחולת ההגנה שעניינה "זוטי דברים".

6. במקרה דנן, הוגש כתב האישום בחלוף כשלוש שנים מאז ביצוע העבירה וזאת בעקבות ערר שהוגש על ההחלטה הראשונית לסגור את התיק.

בע"פ 4434/10 אבי יחזקאל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 08.03.2011), נדון עניינו של נאשם אשר הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, גניבה בידי עובד ציבור (ריבוי עבירות) וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות). נקבע כי כתב האישום באותו מקרה הוגש בשיהוי ניכר, שנים רבות לאחר האירועים נשוא כתב האישום וכמעט 5 שנים מאז סיום החקירה בתיק והעברת התיק לידי הפרקליטות.

ביהמ"ש העליון אזכר את ההלכה לפיה "ייתכנו מקרים נדירים בהם השתהותה של התביעה בהגשת כתב האישום תהיה בלתי סבירה באופן אשר יצדיק את ביטולו של כתב האישום וזאת בייחוד כאשר השתהות זו לא נובעת מסיבות מוצדקות (ראו את הדיון אך לאחרונה בפסק דינה של השופטת ע' ארבל בע"פ 6922/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 33-37 (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 1.2.2010) (להלן: פרשת פלוני))" (סעיף 8 לפס"ד), ברם קבע כי זה אינו המקרה, בצינו את הדברים הבאים:

"ברור הוא שאין בפנינו מקרה המצדיק את ביטולו של כתב האישום, ולמעשה קבלה של טענת "הגנה מן הצדק" כטענה מהותית שיש בה כדי להשפיע על הרשעתו של המערער. אולם לשיהוי ממושך בהליך הפלילי, ובין היתר בהגשת כתב האישום, יש לתת משקל בשלב גזירת הדין, ודברים אלו נקבעו במשפטנו מקדמת דנא (ראו ע"פ 1/52 דויטש נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ח, 456, 472 (1954)). "יש להבחין בין מישור קביעת האחריות למישור גזירת העונש" (פרשת הורוביץ, פסקה 336). "בית משפט זה כבר פסק לא אחת, כי עינוי דין כגון זה יש בו כדי להשפיע במידה ניכרת על העונש, המושת על הנאשם" (ע"פ 786/84 מדינת ישראל נ' הלוי, פ"ד לט(2), 714, 717 (1987). ראו גם ע"פ 3821/08 שלומוב נ' מדינת ישראל, פסקה 33 לפסק הדין (טרם פורסם, [פורסם בנבו], 27.11.2008)). בית משפט זה קבע כי:

"שאלה נפרדת היא מהן התוצאות של שיהוי בהגשת כתב האישום. בנקודה זו התמונה מורכבת יותר. המעשה השיפוטי אינו מבוסס על תפישה של "הכל או לא כלום". הוא מעשה מרכבה ואיזון עדין בין שיקולים שונים, תוך "תפירתם" למידותיו של המקרה. ... איני סבורה כי יש מקום לגישה גורפת הגורסת כי מקום שנפל שיהוי אצל התביעה יש לפטור הנאשם מעונש, או שיש לקבוע עמדה מקדמית גורפת לפיה אין להטיל עליו עונש של מאסר. בדומה איני סבורה גם כי יש מקום לנקודת מוצא הגורסת כי לשיהוי שנפל אצל רשויות התביעה לא צריכה להיות כל השפעה על העונש. שיהוי שנגרם בעטין של רשויות התביעה יכול להביא להקלה בעונש ... ההכרעה בשאלת המשקל המדויק שיש ליתן לו תוכרע לאחר בחינת מכלול של שיקולים, וביניהם: משך השיהוי וטעמיו, חומרת העבירה וטיבה, הנזק שנגרם לקורבן העבירה, האם תרם הנאשם לשיהוי בהתנהלותו ועוד. בשוקלו את סוגיית השיהוי ותוצאותיה שומה על בית המשפט

ליתן משקל נכבד לנאשם ולפגיעה בו מעצם השיהוי, אך עליו להביא בחשבון גם את הפגיעה באינטרס הציבורי ובקורבן העבירה" (פרשת פלוני, פסקה 44, הדגשה שלי - ס' ג'').

7. אין להקל ראש בשיהוי של 3 שנים בהגשת כתב האישום כנגד הנאשם. יחד עם זאת, מדובר בכתב אישום המייחס לנאשם עבירה של גרימת חבלה חמורה, אשר בוצעה, לכאורה, מבלי שהנאשם הותקף קודם לכן ע"י המתלונן. הנזק הגופני שנגרם למתלונן כתוצאה מהעבירה הוא מהותי וקיים אינטרס ציבורי ברור בהעמדה לדין של המבקש. נוכח חומרת העבירה בה עסקינן והנזק שנגרם ממנה לכאורה, לא מצאתי כי הפגם שנוצר בעטיו של חלוף הזמן, מצדיק מתן פטור גורף מאחריות פלילית על דרך של ביטול כתב האישום. עוד אעיר, כי חלק מן השיהוי בהגשת כתב האישום נובע מהליך הערר שהתקיים במקרה זה, כאשר קיימת חשיבות, מבחינת ההליך הפלילי, לאפשרות בחינה מחדש של שקול הדעת התביעתי.

מאליו מובן, כי ככל שבמהלך ניהול התיק ולאחר שמיעת הראיות, יתגלו קשיים ספציפיים בניהול הגנת הנאשם, כתוצאה מהשיהוי בהגשת כתב האישום, או ככל שימצאו כשלים בראיות התביעה כתוצאה מחלוף הזמן, יוכל בית המשפט לשקול בשנית את הדברים ולתת להם את הנפקות הראויה במסגרת הכרעת הדין.

8. סוף דבר, לא מצאתי כי במכלול נסיבות העניין, מהווה המקרה דנן אחד מאותם מקרים נדירים בהם השיהוי בהגשת כתב האישום מצדיק את ביטולו של כתב האישום, להבדיל מהתחשבות בסוגיית השיהוי לעניין העונש, ככל שיורשע הנאשם בדין.

נוכח האמור, אני דוחה את הבקשה לביטול כתב האישום.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשע"ח, 06 יוני 2018, בהעדר הצדדים.